

Hans Kristian Pedersen

**Sådan tjener
man
1 milliard kr.**

Laserdiskens forlag

Forord

De sidder med en moderne udgave af "*Kejserens Nye Klæder*". Men det er ikke noget eventyr. Handlingen er så usandsynlig, at en forfatter ikke kan have udtænkt den. Det har jeg heller ikke. Hvert et ord er sandt. Dette er en historie fra det virkelige liv.

Nogle mennesker vil føle sig stødt af denne bog. Andre har grund til at blive hede om ørerne. Ministre, folketingsmedlemmer, embedsmænd, jurister, journalister og en enkelt professor har valgt ikke at ville kende sandheden.

Bogen er i to dele. Første del handler om videobranchen, ophavsretsloven og om de retssager, som Foreningen af Danske Videogramdistributører har ført for at håndhæve et monopol i branchen.

Anden del er lettere at læse. Den handler om min egen tilknytning til videobranchen, og om hvordan jeg selv har oplevet og fulgt videobranchen igennem de sidste 10 år. En beskrivelse af mit eget arbejde med sagen giver en bedre forståelse for, at denne utrolige historie er sand.

Bogen indeholder mange citater, og der er mange henvisninger til bilag. Citaterne er medtaget for at give historien en sammenhæng, så bogen kan læses uden brug af bilag. Bilagshenvisningerne refererer til det omfattende dokumentationsmateriale, der er samlet i "*Dokumentation til - Sådan tjener man én milliard kroner*". De kan rekvirere denne dokumentation i Laserdisken, hvis De ønsker at kontrollere ægtheden af citaterne eller ønsker at arbejde videre med sagen juridisk, politisk eller journalistisk.

Hans Kristian Pedersen

Del 2. Kapitel 10 - Turen til London

Forfølgelsesvanvid

Mogens Koktvedgård har nær skræmt livet af mig. Hvad der skulle have været en rekreationsweekend bliver næsten til et mareridt.

Jeg skrev til ham, at jeg ikke ville foretage mig noget med rapporten, før jeg havde hørt hans respons. Han har ikke læst rapporten, så han ved ikke, at det, jeg skriver, er rigtigt, og anklagerne imod Johan Schlüter er temmelig stærke. Måske kender de hinanden? De har begge specialiseret sig i ophavsret, så det er ikke usandsynligt. Måske spiller de kort sammen hver fredag, og måske giver Mogens Koktvedgård rapporten til ham uden at læse den? "*Se her, Johan, en gal mand i Aalborg er ude efter dig*", kan jeg lige forestille mig ham sige.

Johan Schlüter vil forstå, hvad rapporten indeholder. Måske får han opfattelsen af, at han har det eneste eksemplar? Han taler måske med Poul, der sender det hemmelige politi efter mig? Har vi et hemmeligt politi? Hvis det er hemmeligt, vil jeg vel ikke vide noget om det? Han vil måske efterlyse mig som en trussel imod statens sikkerhed?

Er det for usandsynligt? Afgjort. Jeg har aldrig før været udsat for så hårdt et pres, og jeg er sandsynligvis paranoid. Jeg har set for mange film. Jeg trænger til at sove.

Alligevel kan jeg ikke være helt sikker. I mine øjne er Johan Schlüter den største forbryder i Danmarks-historien. Under 10 år med monopol har omsætningen været mindst 3 milliarder kroner. Under fri konkurrence ville prisen være mindst en tredjedel lavere. Hans nummer imod Erik har haft en værdi på mere end én milliard kroner. Hvad koster det at arrangere et lille uheld?

Kim er meget imødekommende. Jeg er velkommen til at besøge ham på Christiansborg. Jeg har aldrig været på Christiansborg, og det lyder spændende.

Jeg udarbejder fem spørgsmål, som han kan stille ministeren til at begynde med, og dem tager jeg med.

Det er 2. Påskedag, og jeg tager nattoget. Tilfældigvis har mine forældre besøg af Knud Glønborg, og han skal med samme tog i samme vogn. Jeg fortæller ham, at han har været med til at forbyde udlejning af LaserDiscs, og nu vil regeringen komme for EF-Domstolen. Det kan han naturligvis ikke forstå.

- Jeg har advaret Dem på forhånd, siger jeg. - Men I vedtog loven alligevel.

Det kender han ikke noget til. Det må være Henning Lysholm, jeg har haft kontakt med. Ja, det er vist rigtigt. Han er alligevel interesseret og giver mig sit visitkort og noterer Henning Lysholms telefonnummer. Så er jeg velkommen til at forelægge ham sagen.

Der er kun 4 folketingsmedlemmer i Kristeligt Folkeparti, så de har sikkert nok at se til, men det er en åbning. Det skulle ikke undre mig, om SF også er interesseret, selvom Ingerlise Koefoed ikke tog sagen op i folketinget, da den blev behandlet.

På Christiansborg

Torsdag den 23. april tager jeg ind til Christiansborg. Vi har aftalt møde kl. 11, men der er debat i folketingssalen om ambien. Jeg bliver budt en kop kaffe og kan så sidde i Fremskridtspartiets værelse og følge med i debatten.

Både regeringen og Socialdemokratiet løber fra ansvaret alt, hvad de kan. Jeg husker tydeligt, da ambien var en

del af eksport-pakken. Jeg kaldte det "Importafgift" i mit regnskab det første år, og det forstod min revisor ikke.

- Hvad mener du med "Importafgift"?

- Det er den afgift, som er pålagt importen? Det er ufatteligt, at de accepterer det i EF.

- Det gør de heller ikke. Men det tager et par år, før sagen bliver behandlet, og så bliver det lavet om igen. Men det kan du ikke kalde det i dit regnskab.

Den diskussion havde vi for tre år siden. Alle vidste, hvad det gik ud på. Hele formålet med ambien er at flytte penge fra importvirksomhederne til eksportvirksomhederne. Jeg har både import og eksport i Laserdisken, og i regnskabet for 1990 kunne jeg beregne ambien som en ekstra skat på 34,5 % på det indenlandske salg og et statstilskud på 32,3 % på eksporten. Som eksportvirksomhed behøver man slet ikke at have overskud. Man kan leve af ambien alene. Der er flyttet mange milliarder fra importerhvervene til eksporterhvervene, og det er mere end noget andet forklaringen på den gode betalingsbalance. På bekostning af de øvrige EF-lande naturligvis.

Jeg sidder og læser i aviserne. Der er forskellige slags aviser flere dage tilbage. Frank Dahlgård har et indlæg i Berlingske Tidende, hvor han forsøger at forklare, at ambien ikke har nogen betydning for betalingsbalancen. Der røg endnu en illusion. Jeg har altid betragtet Frank Dahlgård som en af de dygtige unge økonomer.

Der er også læserbreve og indlæg om endnu et af Johan Schlüters påfund; afgiften på videobånd. Jeg har fulgt debatten i Radiobranchen og set alle indvendingerne. Stakels branchefolk. De ved ikke, hvad de er oppe imod. De taler til politikere, og så betyder gode argumenter og læserbreve uendelig lidt. Johan Schlüter har et flertal bag sig. De

skulle prøve at interessere sig for, hvordan de indkomne penge skal fordeles...

Klokken 12.00 bliver der stille. De tager middagspausen ganske bogstaveligt på Christiansborg. Få minutter efter dukker Kim Behnke op. Han kommer lige fra talerstolen.

Vi har ikke meget tid. Han viser mig lige, at min sag har fået sin egen plads i reolen. Ja, han gør noget ved det.

Jeg kommer til at sige, at jeg ikke tror, at kulturudvalget bevidst har villet forbyde udlejning af utekstede film.

- Tror du ikke det, spørger han og kikker bare på mig.

- Du skulle prøve at overvære et møde i kulturudvalget. Det er folk som Ole Vig Jensen, der bestemmer det hele. Du skulle bare høre ham.

Ole Vig Jensen har solgt sin stemme til Johan Schlüter. Det samme har Søren Hansen og måske også Poul Qvist Jørgensen. Er der ingen grænser for politikeres naivitet, tænker jeg. Johan Schlüter er dygtig.

- Ok, derfor holder vi det på et helt retsligt plan. Hvis der går politik i sagen, så forkludres alting.

Det er vi rørende enige om, og Kim Behnke er helt med på at give Grethe Rostbøll mine spørgsmål.

- Du skal være forberedt på, at det ikke går så hurtigt herinde. Men vi skal nok komme til bunds i den sag.

Pausen er ved at være forbi.

- Jeg skal ned og drille dem lidt mere, siger Kim og rejser sig.

Jeg synes, at politik er fantastisk spændende, men jeg tror ikke, at jeg ville overleve ret længe i det klima. Jeg får mere og mere respekt for Fremskridtspartiet. At de gider. De kan måske li' det? Jeg kan også godt forstå, at de andre